

— Оце буде класно, Расмусе! —
радів Тіммі. — Я ще ніколи не ночував
у наметі. А ти?
Расмус похитав головою і прошепотів:
— Ніколи...

І Расмус уже шкодував, що погодився.
Ну чого він тоді сказав «так»? Отепер
і буде ночувати в наметі, а не
в затишній печері Рексів...

— Ну от, — сказала мама Троодон. —
У тебе в рюкзаку є все, Тіммі. А якщо
буде страшно, поклич маму Рекс.

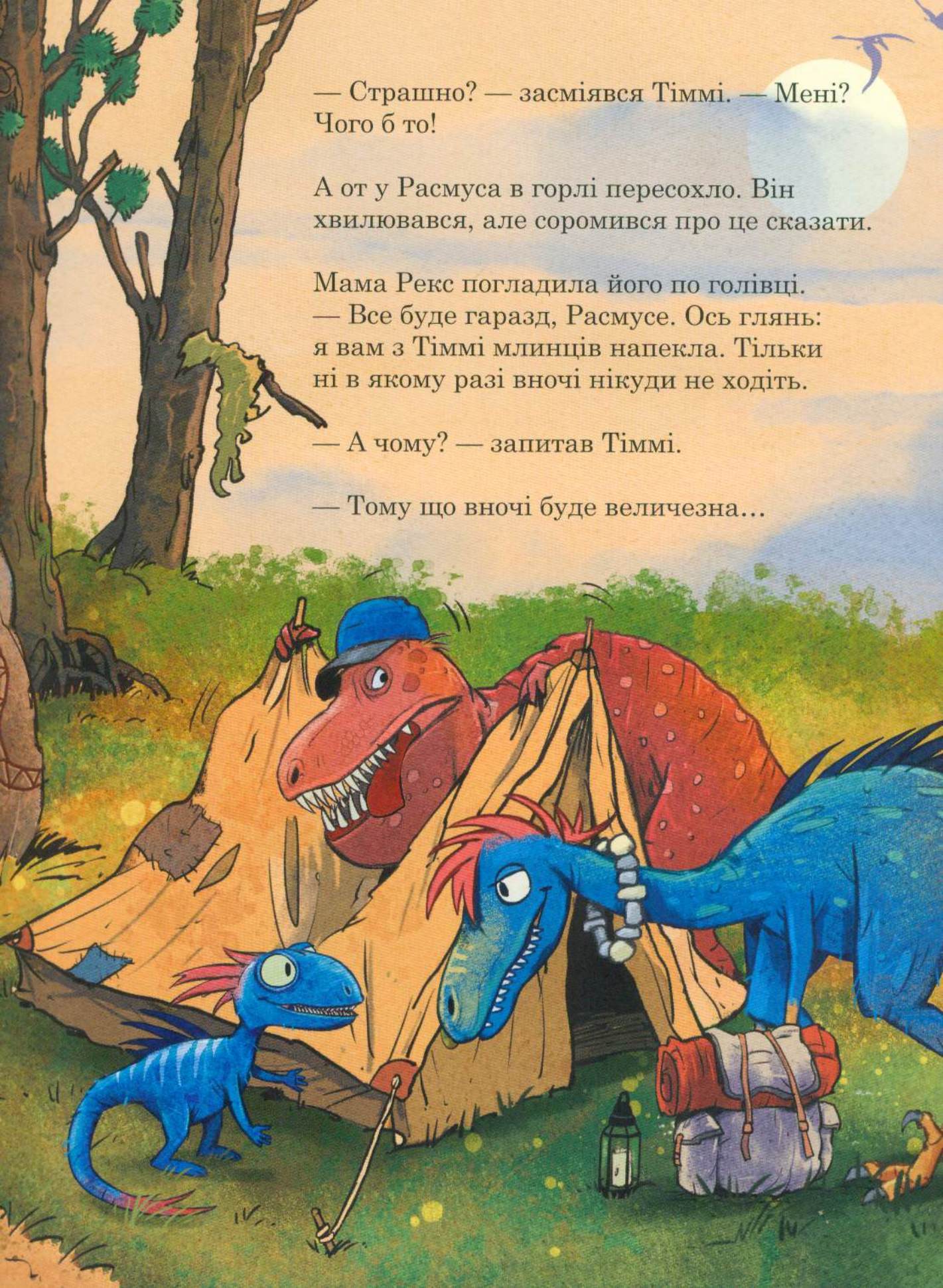
— Страшно? — засміявся Тіммі. — Мені?
Чого б то!

А от у Расмуса в горлі пересохло. Він
хвилювався, але соромився про це сказати.

Мама Рекс погладила його по голівці.
— Все буде гаразд, Расмусе. Ось глянь:
я вам з Тіммі млинців напекла. Тільки
ні в якому разі вночі нікуди не ходіть.

— А чому? — запитав Тіммі.

— Тому що вночі буде величезна...

...ГРОЗА!

З сильним вітром і зливою!

«Тільки цього не вистачало! І без того страшно...» — подумав Расмус.

Раптом йому уявилося, як вітер валить дерева, вириває з землі рослини, як махають крилами люті летючі ящери!

Ну а Тіммі лише засміявся і сказав:
— Подумаєш, дощик і вітер! У нас же є найміцніший у світі...

